

[Behnke]

egen samfundsform er dømt til stagnation i lighed med den stive kommunistiske planøkonomi, hvis problem netop er, at alt for få har interesse i at skabe værdier til gavn for samfundet, og at alt for mange lever af tvangsbidrag fra andre.

Når der f.eks. gives store tilskud til offentlige ydelser, der i hovedsagen bruges af de velbærgede, sker det naturligvis med den officielle begrundelse, at de mindrebedemlede også skal have adgang til de øgede muligheder.

Ikke desto mindre bliver det ikke tilfældet. Det har afdøde professor Jørgen Dich jo også gjort så provokerende opmærksom på i sin bog »Den Herskende Klasse«. I frihedens navn kan næsten et hvilket som helst forbrug af naboens penge begrundes som noget helt naturligt. Vi måler den kulturelle indsats på bevillingernes størrelse og betragter den moderne dansker som et næsten viljeløst individ, der i modsætning til forfædrene åbenbart ikke selv evner at lægge penge til side til oplysnings- og kulturformål.

Skattetrykket har bidraget til at gøre frie mænd og kvinder til fæstebønder igen.

I lighedens navn lader vi det offentlige administrere en stadig større del af folks penge, langt mere end hensynet til ligheden kan begrunde. I lighedens navn har vi fået for mange paragrafer og for mange administrationsheder, der skriver breve til hinanden, kontrollerer, tæller og skriver rapporter, som udløser endnu mere af samme slags, fordi alt for mange politikere løber efter de små sager og sætter lighedstegn mellem fremskridt og flere bevillinger.

Den verdenskendte amerikanske økonom Galbraith skrev bestsellere om industrisamfundets koncentrationstendenser og tiltagende umyndiggørelse af forbrugerne. Mange intellektuelle lod sig besnære af miljøprofeter og computerfremstillinger, der forudsagde den vestlige spildøkonomis undergang. En generation af unge tabte troen på deres kulturs levedygtighed, kun de færreste gik imod denne kulturpessimisme. En af dem var Milton Friedman, der med bogen »Capitalism and Freedom« slog fast, at markedsøkonomi er betingelsen for både politisk frihed og velstand.

Alle de nævnte eksempler er hentet hos en af regeringens ministre, nærmere bestemt fra undervisnings- og forskningsminister Bertel Haarders ganske glimrende bog »Grænser for Politik«.

Vi kan efterlyse en tydeligere markering fra regeringen af ikkesocialistiske synspunkter, og samtidig kan vi glæde os over, at sammenbruddet af den socialistiske ideologi i Østeuropa har givet rystelser langt ind i intellektuelle danske kredse og giver god grobund for liberale og liberalistiske synspunkter. Hvem havde for bare et år siden forventet, at en avis som Weekendavisen ville skrive en artikel om det ultraliberale Libertas, som det skete sidste fredag.

Vi skal med andre ord have alle spørgelserne ud af skabet. Vi skal have støvet af, vi skal have luftet ud, vi skal have alt det gamle socialdemokratiske støv ud af skabene og fuld fart på privatiseringerne.

Jeg efterlyser derfor, at regeringen mere målrettet går ind i diskussionen om privatiseringer og erkender, at medmindre man som nævnt agter at gå ind i diskussionen om højere skatter, er privatiseringer en af de bedste måder at komme ud af både driftsunderskudsproblemet og gældsproblemet på.

Holger K. Nielsen (SF):

Hvis der kom en mand fra en fremmed planet og satte sig på tilhørerpladserne og hørte på den boligdebat, der har fundet sted i Folketinget, ville den pågældende marsmand unægtelig tro, at alle danskere bor i ejerboliger, og at alle danske boligejere står over for massive økonomiske vanskeligheder. Det er naturligvis forkert, og det er udtryk for, at den boligpolitiske debat efterhånden er kørt helt af sporet og er blevet fuldstændig skæv.

Vi har aldrig fra vores side afvist, at der er boligejere, som har problemer, og vi har altid stået for en boligpolitik, som sikrer tryghed også for de mennesker, der har valgt at bo i eget hus. Det skal der ikke herske tvivl om, men der er så sandelig problemer på boligområdet, som er langt større. Lad mig nævne, at der er tusinder af mennesker her i landet, som ikke har nogen bolig, som er hjemløse, og at dette tal i disse år bliver større. Lad mig nævne, at boligkøen i lejeboligsektoren, især den almenyttige sektor, er så stor som aldrig nogen sinde før. Lad mig nævne, at selv om der råbes op om, at boligejerne har det slemt, viser alle beregninger, at lejerne i de senere år har fået det værre, og der er her tale om beregninger fra så forskellige steder som Lejernes Landsorganisation i Danmark, Kreditforeningen Danmark og Økonomiministeriet.